

Lovforslaget kan jeg ikke Andet end tilstaa, at det i høi Grad har min Sympathi, af de Grunde, som ere fremhævede af den meget ærede Forslagsstiller. Ogsaa jeg har høit Veilighed til ikke faa Gange at se, hvorledes det nedtrykker en Mand, at han ikke alene maa have den Bevidsthed, men i mange Tilfælde maa føle, at han saa at sige er kommen til at staa i en ringere Klasse, som en Maria imellem sine Medborgere. Den meget ærede Minister fremhævede blandt Andet Fortabelsen af Valgretten, og jeg har høit megen Veilighed til at se, hvorledes netop denne Fortabelse af Valgretten i Landsdistrikterne — jeg kjender ikke saanøie Forholdene her i Kjøbenhavn — betragtes af den Vedkommende som et overordenlig stort Onde, ja det kan hende næsten som en større Straf, end selve den Straf, han bliver ifunden i Tilfælde, hvor han mister Valgret efter Dom. Det er i det Hele vistnok sandt, at ethvert Menneſte her i Livet maa have et Naab, og dersom den, der har været i den sørgelige Nødsendighed at maatte modtage Fattigunderstøttelse, skal arbeide sig op igjen, maa der staa et Naab foran ham, der maa være Noget, han kan stræbe efter, et Maal, han kan sætte sig. Jeg tror, at dette Maal at gjenerhverve sine politiske og borgerlige Rettigheder er et saadant, som i høi Grad vil anspore de Vedkommende, der have nydt Fattigunderstøttelse, til at komme i en saadan Stilling, at de ikke længere behøve at falde det Offentlige til Byrde. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Vrig) mente, at det var en Mistillid ligeoverfor Kommunerne, naar man vilde vedtage Indholdet af dette Lovforslag, navnlig fordi Kommunalbestyrelserne jo have Ret til at estergive nydt Fattigunderstøttelse, men jeg skal dog tillade mig dertil at bemærke, at der er en stor Forskjel paa, om Noget kan erhverves som en Ret, eller om det kun kan gives som en Naade. Dersom man vedtager Lovforslaget, som det foreligger, eller ialtsald med tilsvarende Bestemmelser, vil det være en ligefrem Ret, der indrømmes den Paagældende til at erhverve sin ligeberettigede borgerlige Stilling igjen, dersom han opfylder de Krav, som Lovforslaget stiller i saa Henseende. Er han derimod afhængig af Kommunalbestyrelsens Naade, har han jo ikke saaledes Noget at stræbe efter, thi han veed ikke, om han i Virkeligheden nogenſinde, selv om han stræber nok saa meget, kan opnaa en saadan Estergivelse. Dertil kommer, at det jo ikke saa sjældent er Tilfældet — jeg har høit Veilighed til at se det —, at en Mand kan komme til at nyde Fattigunderstøttelse under Omstændigheder, hvor der træder noget Extraordinært til, som overstiger hans Kræfter. Jeg tænker herved paa Tilfælde, jeg har set, hvor et Medlem af Familien blev jundsag og maatte indlægges paa en af de offentlige Sindsygeanstalter. Det var en Beføstning, som langt oversteeg Familiefaderens Evne at afholde, skjøndt

han ellers nok kunde ernære Familien, og paa den Grund blev han og er fremdeles berøvet sin Valgret. Jeg skal slutte med at anbefale Lovforslaget til det høie Things og den høitærede Regjerings velvillige Overveelse, idet jeg atter beioner, at jeg tror, at den Fortolkning, som den høitærede Indvigningsminister har gjort gjældende af Grundlovens § 30, ikke i Virkeligheden kan staa iveien for Lovforslagets Vedtagelse, naar denne ellers maa findes ønskelig.

Tang; Særo siger, at et af de skønneste Vidnesbyrd om, at der er en god Mand i Folket her i Landet, er, at der værges om Fattigmands Frihed. Dette lille Lovforslag gaar jo ud paa at værges om Fattigmands Frihed, og Særo vilde altsaa sige, at det var et Vidnesbyrd om en god Mand her i Landet, naar vi nu blive enige om at gaa ind paa det eller noget Lignende. Efter de Udtalelser, jeg har høit her idag, synes jeg heller ikke, at de forskjellige Grupper og Sider staa saa langt fra hinanden. De, der have talt fra Venstres Grupper, have jo udtalt sig meget velvilligt for Loven, og det enkelte Medlem af Spire (Vrig), der har udtalt sig, udtalte sig jo ogsaa meget velvilligt om Loven, om det end var med nogle enkelte Betæneligheder. Jeg kan saaledes ikke tænke mig Andet end, at ogsaa den høitærede Minister, trods de Grundlovsstrupler, han udtalte, i Grunden ogsaa kan gaa ind paa Loven, naar han kan overvinde disse Grundlovsstrupler, især naar jeg tænker paa de skønne Ord, som lød her i Thinget fra den høitærede Minister forrige Vinter, da vi talte om Husmandsagen. Da vare vi jo fra alle Sider enige om, at det var særdeles skønne Ord, vi da hørte fra den høitærede Minister, og den Mand, hvort han udtalte disse Ord, synes jeg ogsaa maatte kunne faae ham til at gaa ind paa dette Lovforslag og hjælpe til, at det kan blive til Lov, selv om det bliver med nogle Indskrænkninger, og jeg kan, som sagt, ikke tro Andet, end at den høitærede Minister nok kan overvinde den Grundlovsstrupel, han omtalte. Da Sagen forøvrigt er saa vidt omhandlet baade denne Gang og tidligere, vilde jeg ikke kunne sige noget Nyt, men kun komme til at gjentage, hvad Andre have sagt. Jeg skal derfor slutte med at sige, at jeg agter selv at stemme for Loven og anbefaler Andre det Samme.

Formanden (Krabbe): Da den Anskuelſe er bleven fremsat, at det foreliggende Lovforslag ikke er foreneligt med Grundloven, i hvilket Tilfælde det vilde have været min Pligt at afvise det, samt da denne Anskuelſe er bleven støttet særligt ved en formentlig Parallel med et tidligere Forslag, som af Folkethingets Formand er blevet afvist, tror jeg, det vilde være urigtigt, om jeg lod Forhandlingerne gaa tilende uden at sige kortelig, hvorfor jeg ikke har anset det for min Pligt at